

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 452/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ČERNOBÝ ŠTÍP], [REDAKČNÝ ČERNOBÝ ŠTÍP], [REDAKČNÝ ČERNOBÝ ŠTÍP] zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Horanským, Staničná 1, Piešťany, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 49/2017 z 26. februára 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 162/2019 z 28. novembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ČERNOBÝ ŠTÍP] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 13 dohovoru a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 49/2017 z 26. februára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 162/2019 z 28. novembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“, spolu len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného stranou sporu, ktorého predmetom bolo určenie neúčinnosti právneho úkonu. Okresný súd Skalica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 3 C 492/2012 zo 17. októbra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) rozhodol, že darovacia zmluva uzavretá 21. júla 2011 medzi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako darcom a sťažovateľom ako obdarovaným, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod [REDAKOVANÉ] z 10. augusta 2011, je voči žalobkyni obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne neúčinná.

3. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu potvrdil. O podanom dovolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

4. Sťažovateľ zastáva názor, že ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutia sú „*nedostatočne odôvodnené, dôkazne nepodložené, spisové podklady nezohľadňujúce, formalistické, nepreskúmateľné a zároveň extraordinárne arbitrárne, nezákonné a ústavne neakceptovateľné*“. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal riadne a presvedčivo s podstatnými námietkami sťažovateľa a svoje rozhodnutie presvedčivo neodôvodnil. Totožné námietky vznáša sťažovateľ aj proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, a teda obe napadnuté rozhodnutia podľa jeho názoru neobsahujú náležité odôvodnenie, ktoré by jasne, zrozumiteľne, dostatočne a presvedčivo dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

5. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 38 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ústavného zákona č. 23/1991 Zb.) a zároveň práva sťažovateľa na spravodlivé konanie a účinný prostriedok nápravy a právo na nestranný súd podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 čl. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného oznámením č. 209/1992 Zb.) a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (vyhláseného oznámením č. 120/1976 Zb.) porušil dovolací Najvyšší súd SR pri svojom konaní a rozhodovaní o uznesení sp. zn. 4 Cdo 162/2019 z 28.11. 2019 a porušil odvolací Krajský súd v Trnave pri svojom konaní a rozhodovaní o rozsudku sp. zn. 23Co/49/2017 z 26.2.2018 o potvrdení rozsudku prvostupňového Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C 492/2012-352 zo 17.10.2016.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje

a) zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.:4 Cdo 162/2019 z 28.11. 2019,

b) zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/49/2017 z 26.2.2018, pričom zároveň zrušuje rozsudok prvostupňového Okresného súdu Skalica sp. zn. 3C 492/2012-352 zo 17.10.2016 s tým, že celú vec vracia všeobecnému súdu na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky (alt.: Krajský súd v Trnave) povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť na účet jej právneho zástupcu.“

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 37 ods. 3 listiny všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

Podľa čl. 14 ods. 1 paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné. Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje buď o jeho právach a povinnostiach, alebo o akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

12. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie sťažovateľom označených práv (bod 1 tohto uznesenia) napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu, ktorým sťažovateľ vytýka predovšetkým to, že sa v odôvodnení napadnutých rozhodnutí dostatočne nevysporiadali s jeho odvoláciami a dovoláciami námietkami a svoje závery z pozície jeho argumentácie dostatočne neodôvodnili.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 14 ods. 1 paktu napadnutým rozsudkom krajského súdu

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo

vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

14. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať aj na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

15. Vychádzajúc zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že podstatné námietky sťažovateľa opomínajú judikatúru ústavného súdu a ústavnú sťažnosť možno podľa názoru ústavného súdu vzhľadom na jej skutočný obsah (nesúhlas sťažovateľa so závermi krajského súdu) vyhodnotiť v podstate ako ďalšie „pokračovanie vo svojej argumentácii“,

čím podaná ústavná sťažnosť nedosahuje potrebnú ústavnú intenzitu. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ neuvádza žiadnu ústavne významnú argumentáciu a jeho argumentačná pozícia spočíva výlučne v rovine podústavného práva a tvrdenému zásahu do označených práv sa sťažovateľ venuje len v rovine citácie judikatúry k týmto právam bez bližšej argumentácie k jednotlivým označeným právam podľa ústavy a dohovoru. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti uvádza totožné námietky, ako uviedol v konaní na súde prvej inštancie, odvolaní a dovolaní a svojou ústavnou sťažnosťou vlastne pokračuje v polemike so všeobecnými súdmi o tom, k akým skutkovým a právnym záverom mali všeobecné súdy dospieť. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má však iný účel a význam (sleduje ochranu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a slobôd), a preto ústavný súd už na prvý pohľad nevzhladol príčinnú súvislosť medzi porušením označených práv (bod 1 tohto uznesenia) a napadnutým rozsudkom krajského súdu.

16. Ústavný súd k dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti sťažovateľa dodáva, že vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu nezistil ani arbitrárnosť a ani zjavnú neopodstatnenosť prijatých právnych záverov zo strany krajského súdu a rovnako nezistil namietaný nedostatok jeho odôvodnenia. Hoci sa krajský súd stotožnil so skutkovým a právnym posúdením veci zo strany okresného súdu, neobmedzil sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov jeho rozhodnutia. Krajský súd sa v bodoch 12 až 17 odôvodnenia napadnutého rozsudku podrobne venoval sťažovateľom predostretým ťažiskovým otázkam, a to predovšetkým pokiaľ ide o otázku, či dlžník v čase uzavretia odporovaného právneho úkonu disponoval, napriek jeho vykonaniu, dostatočným majetkom pre účel uspokojenia pohľadávky sťažovateľa a tiež či mal odporovaný právny úkon ukracujúci charakter alebo zaň bolo poskytnuté primerané protiplnenie.

17. Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení § 42a a § 42b zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 14 ods. 1 paktu, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom. Závery prijaté krajským súdom nevykazujú znaky svojvôle, a preto v tejto situácii ústavný súd nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu, prípadne ho inak vylepšiť. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

18. Ústavný súd tak po preskúmaní sťažostnej argumentácie a napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu spĺňa všetky požiadavky na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

19. Pretože v danom prípade krajský súd ako súd odvolací pri svojom rozhodovaní nevybočil z existujúceho rámca platných a účinných právnych predpisov a napadnutý rozsudok odôvodnil v súlade so zákonom, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnená námietka kvalitatívne nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku je zjavne neopodstatnená, takže nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených práv. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ústavy, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu napadnutým uznesením najvyššieho súdu

20. Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní (m. m. II. ÚS 581/2017). V dovolacom konaní iniciovanom sťažovateľom ako dovolateľom procesné podmienky

upravoval v čase podania dovolania § 419 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

21. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že samotná otázka posúdenia podmienok pre uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia otázky prípustnosti dovolania patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Inými slovami, posúdenie tejto otázky je vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy majú ustanovovať podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy, v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označeného práva sťažovateľa (m. m. III. ÚS 450/2017).

22. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

23. Po oboznámení sa s napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd považuje za preukázané, že najvyšší súd skúmal prípustnosť dovolania sťažovateľa nielen podľa § 420 CSP, ale aj podľa § 421 CSP. K sťažovateľom namietanej procesnej vady zmätočnosti vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP, ktorú sťažovateľ videl v nedostatočnom odôvodnení rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu, sa najvyšší súd podrobne a vyčerpávajúco vyjadril najmä v bodoch 10 až 14 napadnutého uznesenia, v ktorých poukázal na konkrétne skutkové a právne závery prijaté okresným súdom a krajským súdom v ich rozhodnutiach, ktorých odôvodnenie nedáva podklad pre založenie procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP.

24. Najvyšší súd sa tak ako dovolací súd v napadnutom uznesení podľa názoru ústavného súdu zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s námietkou sťažovateľa, ktorou odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd sa s dovolacou argumentáciou sťažovateľa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol

v relevantnej časti ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné [§ 447 písm. c) CSP].

25. K sťažovateľom namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 písm. a) až c) CSP najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že sťažovateľ, kvalifikovane zastúpený, nevymedzil uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Okrem toho, že sťažovateľ vyvodil prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, hoci súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje a spôsobuje jeho vnútornú rozpornosť, sťažovateľ predovšetkým vôbec nenastolil a nekonkretizoval právu otázku, od vyriešenia ktorej podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladal za nesprávne a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Najvyšší súd zároveň poukázal na to, že v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a nekonkretizovania podstaty právnej otázky nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd, inak by uskutočnil procesne neprípustný svojvoľný dovolací prieskum priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP, ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Pre absenciu tejto náležitosti najvyšší súd odmietol dovolanie v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci podľa § 447 písm. f) CSP, podľa ktorého sa dovolanie odmietne, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

26. V rámci rozhodovania o otázke prípustnosti dovolania sťažovateľa vzhľadom na jeho námietky a uplatnené dovolacie dôvody najvyšší súd riadne aplikoval právne normy vzťahujúce sa na právny stav sťažovateľovej veci, prípustnosť dovolania vzhľadom na právny stav veci interpretoval a aplikoval zákonným a ústavným spôsobom, ktorý sa neprieči textu a duchu Civilného sporového poriadku. Závery najvyššieho súdu

majú svoj základ v texte zákona a nijak nevybočujú z rámca zákonnej a ústavnej interpretácie príslušných právnych noriem.

27. Zároveň sa však najvyšší súd vyjadril aj k tomu, že ak bolo úmyslom sťažovateľa spochybniť riešenie otázky, či dlžník mal alebo nemal v čase uzavretia predmetnej darovacej zmluvy dostatok majetku postačujúceho pre uspokojenie pohľadávky veriteľa a otázky, či sťažovateľ poskytol dlžníkovi (darcovi) primerané protiplnenie, tieto otázky predstavujú otázky skutkové, nie právne, a preto nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená § 421 ods. 1 CSP a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

28. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacími dôvodmi sťažovateľa, s ktorým sa nestotožnil, a preto jeho dovolanie odmietol. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prima facie nemožno považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone.

29. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil v postupe a v právnych záveroch napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo ich arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti, odmietol ústavnú sťažnosť aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú z už popísaných dôvodov.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 13 dohovoru

30. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti konštatuje, že napriek právnomu zastúpeniu sťažovateľa, táto v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 47

ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj základných práv podľa čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a tiež práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

31. Sťažovateľ sa v časti petitu ústavnej sťažnosti síce domáha vyslovenia porušenia označených základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny napadnutými rozhodnutiami, avšak bez ich slovného pomenovania. Vzhľadom na to, že uvedené ustanovenia v sebe zahŕňajú viacero základných práv, t. j. základné právo na verejné prerokovanie vecí, základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov, základné právo každého na prerokovanie vecí v jeho prítomnosti, základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, pre ústavný súd kvôli neurčitosti petitu v tejto časti nie je poznateľné, vyslovenia porušenia ktorého/ktorých z týchto základných práv sa sťažovateľ domáha. Navyše, vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj základných práv podľa čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a tiež právu na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru absentuje akékoľvek odôvodnenie ústavnej sťažnosti.

32. Uvedené nedostatky ústavnej sťažnosti v tejto časti bránia jej meritórnemu preskúmaniu.

33. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. A tak ústavný súd nie je povinný nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľov z úradnej povinnosti odstraňovať. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, ak samotný sťažovateľ nie je advokátom (§ 34 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo iba formálnych náležitostí, ale obsahových náležitostí (neurčitý či nezrozumiteľný petit, absencia

akéhokoľvek odôvodnenia v tejto časti), ústavný súd nevyzýval na odstránenie nedostatkov tejto ústavnej sťažnosti.

34. Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu